

En Horsensianer, der blev Borgmester i Sydafrika, omkommer ved et Ulykkestilfælde.

I Byen Kalk Bay i Kapstaten er der i April Maaned sket den Ulykke, at Byens Borgmester er druknet paa en Fiskeetur, — en Begivenhed, der vinder i Interesse ved Oplysningen om, at den Afskibe var en dansk Mand.

Han hed S. P. Hansen og var Søn af en Smedesvend i Horsens. Familien var stor og bestod foruden Mand og Hustru af 12 Børn, hvoraf de 11 var Sønner. Den ene Datter er nu ifl. „Marb. Sttb.“ gift med Lømrermester S. Nielsen i Marhus.

Da S. P. Hansen var mellem 20 og 30 Aar ubvandrede han til Sydafrika, og da baade Hoved og Hænder sad rigtigt paa ham, havde han Lykken med sig. Han slog sig ned i Byen Kalk Bay, hvor han efterhaanden blev saa anset og agtet, at han blev Byens Borgmester. Han havde forsvorigt for flere Aar siden kaldt tre af sine Brødre til sig, og ogsaa de sidder nu i gode Stillinger derude. Sin gamle Moder har ligeledes haft hos sig.

Alt var saaledes lyst og lykkeligt for Familien, da den ulykkelige Hændelse skete, at Borgmester Hansen omkom ved et Ulykkestilfælde.

Dette saa vel som hans rent fyrstelige Begravelse skildres i et Nummer af Cape Times saaledes:

**Borgmester S. P. Hansen af Kalk Bay
omkommet ved Drukning.**

**Borgmester G. P. Hansen af Ralf Bay
omkommet ved Drukning.**

Den sørgelige Nyhed, at Hr. Hansen druknede den foregaaende Aften naaede hertil tidlig Onsdag Morgen. Efterretningen spredtes hurtigt i Byen. En Mængde af hans Venner, adskillige af Kommunens Arbejdere samt Størstedelen af hans egne Arbejdere tog strax ud til „De Kommetje“, for at hjælpe til at lede efter Liget.

„De Kommetje“ kaldes saaledes paa Grund af den bassnagtige (paa hollandsk: kommetje) Del af en Bugt, som strækker sig ind i Vandet. Ved Ebbe er der meget lavt Vand. Huset, hvor den Afsøbe og hans Familie boede, ligger en kvart engelsk Mil fra Stebet.

Ved Ankomsten til „De Kommetje“ erfarede hans Venner følgende: Efter Tilsynet med Ralf Bay Vandværk var Hansen vendt tilbage til sit Hjem, og efter at have spist til Aften sagde han til sin Hustru, at han agtede sig ud for at fange Krebs til Vokkemad for Fiskeriet næste Dag. Da Floben var ved at stige og Aftenen var mørk, raadede Fru Hansen sin Mand til ikke at gaa udenfor „De Kommetje“. Et Kvarters før Otte gik Hansen og en Negerdreng ud i en lille flabbundet Baad, og efter hvad der siden skete, formoder man, at de har ankret lige udenfor „De Kommetje“. En halv Time efter at Afsøbe havde forladt Hjemmet hørte hans Familie og en Mr. Stewart, som opholdt sig hos dem, Hansen raabe, men de havde ikke fjerneste Anelse om, at han raabte om Hjælp. Afsøbe vedblev at raabe, og da Mr. Stewart kort efter gik udenfor Huset, opbagede han den sande Betydning af Hansens Raab, og løb strax ned til Søen. Paa hans Raab: „Hansen, er det Dig?“ fik han intet Svar, og løb derfor over til den modsatte Side og raabte igen: „Hansen, er Du der?“ Fra Vandet hørtes nu: „Er det Dig, Stewart? Løb og faa fat i et Reb, jeg kan ikke svømme mere.“

Mr. Stewart løb tilbage til Huset og hentebe Rebet, medens han hele Tiden hørte Afsøbets Raab om Hjælp. Saa hurtigt, som det var muligt, var S. igen ved Søen og sprang i Vandet med Rebet, men blev af den tilbageviggende Flob tvunget ned i et Hul, og maatte se at komme op for at rebbe sit eget Liv. Kloden var da omtrent 10 og Hansens Raab

om Hjælp ophørte. Negerbrengen hørtes kun raabe om Hjælp een Gang, og det er ikke oplyst, om han flyngede sig til Baaden eller ikke. Da det var mørkt, kunde Gansen ikke ses, men Stebet, hvor man antager han er sunket, er fuldt af flydende Bambusrør.

Da det var ved Rattetid, og begge de i Baaden værende Personer druknebe, er det naturligvis umuligt at sige, hvorledes Ulykken fandt Sted. Men det formodes, at den rivenbe Strøm har sprængt Ankerrebet, hvorved Baaden blev ub mod Sluserne. Først disse naedes, er Baaden rimeligvis kæntret, hvorefter Gansen svømmede mod Land, medens Negerbrengen flyngede sig til Baaden. Det synes imidlertid klart, at Gansen, som var en udmærket Svømmer, svømmede, indtil han blev indviklet i Tangen, i hvilken han i over en Time med Fortvivlelse kæmpede for Livet.

I det kommunale Raad i Byen Simons fremførte Mr. Rauciman Byraadets Kondolence til Familien og udtalte, at de havde kendt Gansen som en arbejdsdygtig Mand, fuld af Interesse for det offentlige Liv. I Byen Woodstock udtrykte Borgmesteren Byraadets Deltagelse, og det besluttedes at sende en Kondolenceskrivelse til Familien. Begge Steder viste Medlemmerne deres Deltagelse ved at rejse sig op.

Begravelsen

var af ganske imponerende Karakter. Jordfæstelsen fandt Sted paa den Wesleyanske Kirkegaard i Deep River, hvor den Afsøde i sin Tid havde udtrykt Ønsket om at blive begravet. Før Vigtoget forlod Hjemmet, holdt Pastor Davies en Mindetale over den Forulykkede for en meget stor Skare af Slægtninge og Venner. Derefter blev Kisten anbragt paa en Kanonlavet og dækket af det engelske Flag. Bag efter fulgte Vigvognen, fyldt med Kranse. Foran red to Mand af det beredne Polit, og paa begge Sider af Kisten marscherede Kommandanten af Borgervæbningen i Rall Bay og Muizenberg med en udvalgt Styrke af Væbningen, alle fuldt ubrustede.

Umiddelbart efter Kisten kom først Familien og de nærmeste Venner og derefter en meget lang Procession af Folk fra Saløsens forstellige Egne.

I Processionen deltog alle Borgmestrene og en Mængde Medlemmer af samtlige Halsøens Byraad, og det samme var Tilfældet med en Mængde høje Officerer af Frimurerordenen, hvortil Hansen hørte.

Et usædvanlig rørende Træl var det, at den Afbødes Dindlingshund, en sjælden smuk Hønsehund, stadig fulgte lige efter Kisten. I den hele Procession var der maaske næppe et Bæsen, der sørgede dybere end dette Dyr. Sunden havde været Hansens uadskillelige Vedsager paa alle hans Jagtudsflugter, og den havde lige siden Katastrofen lagt den dybeste Sorg for Dagen, og nu fulgte det stakkels Dyr sin Herre til hans sidste Hvilested paa Diep River Kirkegaard.

Marschen fra Hjemmet til Kirkegaarden varede $1\frac{1}{2}$ Time, og overalt, hvor Bilstoget kom frem, strømmede den hele Befolkning til for at sige et taust Farvel til ham, som havde været saa mange af dem en trofast Ven.

Det var et ejendommeligt Syn at se denne højtidelige, halvt militære og halvt civile Procession drage hen ad Landevejen i den kølige Eftermiddag, medens Musikken spillede højtidelige Sørgemarscher.

Man ankom til Kirkegaarden kl. 5 om Eftermiddagen, og Processionen var nu vorret til det bobbelte, siden den drog ud fra Sørgeshjemmet.

Efforteret af den Afdeling, som skulde affyre Sørgesalverne, bares Kisten til Graven af høje Officerer af Frimurerlogen Alfred Milner.

Præsterne Beagley og Davies foretog Jordpaalastelsen. Derpaa affyredes Sørgesalverne, og Højtideligheden endte med, at Musikken blæste en Sørgeloral over Graven.
